BOMBĂ: „INFRACTORUL" RADU GYR NU POATE FI REINTEGRAT ÎN DREPTURI NICI MĂCAR POSTUM

Incorect Politic

Octombrie 27, 2024

BOMBĂ: „Infractorul" Radu Gyr nu poate fi reintegrat în drepturi nici măcar postum

Via Certitudinea nr.173:

Unul dintre cei mai netrebnici și mai înșelători termeni juridici din legislația românească este acela de REABILITARE. Iar cea mai elocventă ilustrare a acestei netrebnicii este sentința din 4 mai 2011 a Tribunalului Bucureşti, în cazul dosarului de revizuire a condamnării lui Radu Gyr pentru poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!", prin procesul deschis împotriva Statului Român şi a Ministerului Public de fiica sa, Simona-Carmen Popa, în iunie 2010. Calificativul de „netrebnic" nu se referă la termenul în sine, ci la modul în care a fost și este el instrumentat.

Astfel, sentința dată de Tribunalul Bucureşti nu a fost una de ACHITARE, ci una de REABILITARE, ceea ce a făcut ca, la recurs, Curtea de Apel Bucureşti să respingă acordarea de daune morale reclamantei (Simona-Carmen Popa, fiica poetului). Misterul acestei sentințe rușinoase pentru Justiția Română ține de manipularea termenului REABILITARE, fie ea de drept sau judecătorească. Căci iată cum este explicat acest termen în Dicționarul Juridic:

„REABILITARE JUDECĂTOREASCĂ – reabilitare pronunţată de instanţa de judecată la cererea celui interesat, în cazurile în care nu operează reabilitarea de drept.

Reabilitarea judecătorească poate fi pronunţată numai după trecerea anumitor termene, la care se adaugă o fracţiune din durata pedepsei pronunţate. Ca şi în cazul reabilitării de drept, termenele pentru reabilitarea judecătorească se socotesc de la data când a luat sfârşit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris, ori de la data actului de graţiere totală sau a restului de pedeapsă.

Pentru admiterea cererii de reabilitare judecătorească se cere ca cel condamnat: să nu fi suferit o nouă condamnare; să aibă asigurată existenţa prin muncă sau prin alte mijloace oneste, ori să aibă vârsta de a fi pensionat sau să fie incapabil de muncă; să fi avut o bună conduită; să fi achitat în întregime cheltuielile de judecată şi despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, afară de cazul când partea vătămată a renunţat la despăgubiri sau când instanţa constată că cel condamnat şi-a îndeplinit în mod regulat obligaţiile privitoare la dispoziţiile civile din hotărârea de condamnare.

Reabilitarea judecătorească nu are ca urmare obligaţia de reintegrare în funcţia din care infractorul a fost scos în urma condamnării, nici rechemarea în cadrele permanente ale forţelor armate sau redarea gradului militar pierdut. De asemenea, reabilitarea judecătorească nu are efect asupra măsurilor de siguranţă, cu excepţia interzicerii de a se afla în anumite localităţi şi a interdicţiei de a reveni în locuinţa familiei pe o perioadă determinată.

În caz de respingere a cererii de reabilitare judecătorească nu se poate face o nouă cerere decât după un termen legal stabilit. Reabilitarea judecătorească se anulează dacă după acordarea ei se descoperă că cel reabilitat mai suferise o altă condamnare, care dacă ar fi fost cunoscută, ar fi condus la respingerea cererii de reabilitare”.

Am redat aproape în întregime explicațiile din Dicţionarul Juridic ale termenului REABILITARE JUDECĂTOREASCĂ, din două motive. Primul – pentru a arăta, în toată splendoarea ei, cacialmaua justițiară a procesului de revizuire privind poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”. Căci, încă o dată, REABILITAREA JUDECĂTOREASCĂ nu înseamnă ACHITARE. Înseamnă ceea ce explică Dicționarul Juridic actual și „nu are ca urmare obligaţia de reintegrare în funcţia din care infractorul a fost scos în urma condamnării, nici rechemarea în cadrele permanente ale forţelor armate sau redarea gradului militar pierdut”. Sensul juridic al termenului nu lasă nicio șansă de interpretare favorabilă „reabilitatului”, care rămâne captiv în propria sentință.

Deci „infractorul” Radu Gyr nu poate fi reintegrat în drepturi nici măcar postum. Iar „infracțiunea” numită „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!” a rămas, practic, imprescriptibilă.

Al doilea motiv pentru care am redat in extenso explicațiile de dicționar ale termenului amintit este un fapt surprinzător și copleșitor în același timp : REABILITAREA este percepută, în spațiul public, ca o restabilire a dreptății, ca o reparație justițiară. Am citit cu surprindere, în Evz.ro, un titlu care prezintă procesul de revizuire a condamnării lui Radu Gyr ca pe o mare victorie postumă a nedreptățitului poet: CONTROVERSĂ. Poetul legionar Radu Gyr a fost REABILITAT pentru „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”.

INSTANŢA: „A fost o condamnare politică!”.

Conținutul articolului este corect în relatarea datelor, dar titlul este, intenționat sau involuntar, profund manipulatoriu, prin acreditarea ideii că, prin REABILITARE, i s-ar fi făcut dreptate lui Radu Gyr.

Nu, nu i s-a făcut dreptate!

S-a consfințit „justețea” sentinței de condamnare la moarte din 23 martie 1959 (comutată, prin decretul 162 din 5 mai 1960, emis de Prezidiul Marii Adunări Naţionale, la „20 de ani detenţiune grea”).

Iată conţinutul sentinţei din 23 martie 1959: „*Tribunalul, în numele poporului hotărăşte: făcînd aplicarea articolului 211 Cod Penal, cu unanimitate de voturi condamnă pe Demetrescu Radu Gyr la moarte pentru crima de insurecţie armată prevăzută şi pedepsită de articolul 211 Cod Penal prin schimbarea calificării conform articolului 292 Cod Juridic Militar din crima de uneltire contra ordinei sociale prevăzută şi pedepsită de articolul 209 punct 1 Cod Penal. Făcînd aplicarea articolului 193/1 alineatul 3 Cod Penal cu unanimitate de voturi îl condamnă la 20 de ani detenţiune grea pentru crima de activitate intensă contra clasei muncitoare şi mişcării revoluţionare. Îl condamnă şi la 10 ani degradare civică conform articolului 58 Cod Penal şi, în baza articolului 25 punct 6 Cod Penal, i se confiscă în întregime averea personală. Conform articolului 101 Cod Penal se va executa pedeapsa cea mai grea, adică pedeapsa cu moartea, 10 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii personale”.*

În iunie 2010, Simona-Carmen Popa, unicul copil al poetului Radu Demetrescu-Gyr, a cerut magistraţilor de la Tribunalul Bucureşti, în baza Legii 221/2009 privind condamnările cu caracter politic, revizuirea condamnării primite de tatăl său în 1959.

La data de 4 mai 2011, după ce a amânat pronunţarea de trei ori, Tribunalul Bucureşti a constat, totuși, caracterul politic al hotătârii numărul 62/30 martie 1959 pronunţată de Tribunalul Militar Regiunea a II-a, obligând Ministerul Finanţelor la plata sumei de 20.000 de euro daune morale, către Simona-Carmen Popa. Părea că s-a făcut, măcar simbolic, dreptate. Fals!

Era un joc de ping-pong între instanțele judecătorești ale statului român, ceea ce avea să iasă la iveală imediat, la recursul judecat de Curtea de Apel București la 21 februarie 2012.

După ce, în motivare, această instanță recu- noaște că, prin sentinţa penală nr. 62/1959, Radu Gyr a executat „o condamnare care este califi- cată de legiuitor, potrivit art. 1 alin. 2 lit. a) din Legea nr. 221/2009, ca având caracter politic", aceeași Curte de Apel București consideră drep- tul la despăgubire ca fiind neconstituţional:

„Potrivit legii speciale – 221/2009 – chiar dacă acţiunea este imprescriptibilă, dreptul la despăgubiri a fost declarat neconstituţional, iar potrivit legii generale – art. 505 – 506 Cod procedură penală – aplicată de instanţă, acţiunea este prescriptibilă şi nici nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de textele de lege menţionate pentru admiterea cererii reclamantei, pentru că nu există o hotărâre definitivă de achitare, iar constatarea caracterului politic al condamnării nu este o noţiune juridică echivalentă cu cea a ACHITĂRII, ci cu cea a REABILITĂRII (s.n.). De aceea, obligarea pârâtului (Statul Român n. n.) la despăgubiri în baza art. 505 – 506 Cod procedură penală a fost pronunţată cu încălcarea dispoziţiilor legale pe care instanţa de fond şi-a întemeiat hotărârea, deoarece aceste dispoziţii legale sunt străine de obiectul cauzei, astfel că recursurile declarate de Statul Român şi Ministerul Public vor fi admise în baza art. 3041 Cod procedură civilă, cu consecinţa respingerii cererii reclamantei având ca obiect obligarea Statului Român la plata unor despăgubiri morale".

Îndârjirea cu care se conservă sentința criminală dată în 1959 împotriva lui Radu Gyr nu-și are rațiunea – așa cum ar părea, la prima vedere – în „zgârcenia" statului român, care nu vrea să scoată din buzunar 20.000 de euro, ci în disperarea de a apăra cu orice preț toate sentințele din perioada regimului stalinist.

De ce? Iată explicația: în Legea nr. 217/2015 pentru modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii (așa-zisa Lege anti-legionară), la Art. 2 litera c) se face următoarea precizare: *„prin persoană vinovată de săvârşirea unor infracţiuni de genocid contra umanităţii şi de crime de război se înţelege orice persoană condamnată definitiv de către o instanţă judecătorească română ori străină sau prin orice hotărâre recunoscută în România, potrivit legii, pentru una sau mai multe infracţiuni de genocid contra umanităţii şi de crime de război, precum şi persoana din condu- cerea unei organizaţii al cărei caracter criminal a fost constatat prin hotărârea unei instanţe penale internaţionale".*

Or, **singurele instanțe care au decis condamnarea lui Radu Gyr, dar și a altor personalități de marcă ale istoriei și culturii (mareșalul Ion Antonescu, Iuliu Maniu, Corneliu Coposu, ÎPS Bartolomeu Anania, N. Steinhardt, Arsenie Boca, Mircea Vulcănescu, Pamfil Şeicaru, Stelian**

Popescu, Nichifor Crainic, Ilie Rădulescu) sunt tribunalele staliniste, în speță Tribunalele Poporului sau, în unele cazuri, Tribunalul Militar.

„Vinovăția" lui Radu Gyr, invocată de Tribunalul Militar Regiunea a II pentru a-l condamna pe acesta la moarte, prin sentinţa penală nr. 62/1959, are, conform Legii anti-legionare, caracter genocidar.

Dacă Tribunalul București ar fi dat, la 21 februarie 2012, o sentință de ACHITARE a lui Radu Gyr, aceasta ar fi creat un precedent stânjenitor în revizuirea altor procese politice, căci ar fi putut duce la anularea SURSEI DE DREPT a Legii 217.

Căci, așa cum bine remarca redutabilul ana- list Ioan Roșca într-o emisiune televizată, singurele surse de drept în condamnarea legionarilor şi a mişcării legionare sunt sentinţele politice de după 1945, în special cele date de Tribunalul Poporului – principalul instrument al GENOCIDULUI COMUNIST. Dacă, printr-un miracol, sentințele criminale ale Tribunalelor Poporului ar fi anulate, Legea 217/2015 și-ar pierde atât sensul, cât și efectele, căci nu ar mai avea pe cine sau ce să incrimineze. Or, în condițiile actuale, această lege nu numai că validează şi protejează GENOCIDUL COMUNIST generat de acele sentințe, dar şi obligă instanțele judecătorești să-și „alinieze" de-acum sentinţele în procese similare, cu impunerile acestei legi.

Mascarada procesului Radu Gyr este, de fapt, o reconfigurare a vechilor procese politice din perioada 1945-1964, care se desfăşurau în conformitate cu punctul 41 din „**Directivele NKVD pentru ţările din Europa de Est**": „Trebuie împiedicată cu orice preţ reabilitarea celor condamnaţi în procese politice. Dacă această reabilitare devine inevitabilă, se admite doar cu condiţia ca acel caz să fie considerat o greşeală judecătorească, condamnatul nu va fi judecat, ci doar graţiat; nu va avea loc reluarea procesului, respectiv autorii judecăţii greşite nu vor fi convocaţi". În cazul lui Radu Gyr, din motive de „corectitudine politică", condamnatul nu a fost ACHITAT, ci doar REABILITAT. Iar reabilitarea… am văzut ce înseamnă.

Reamintesc că Radu Gyr a fost condamnat la moarte pentru poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”, una dintre cele mai frumoase și mai tragice din literatura română, considerată de autorităţi drept mijloc de instigare la luptă împotriva regimului comunist. Condamnarea indirectă, printr-o sentință perfidă de REABILITARE, a faptei lui Radu Gyr (poezia) de către Tribunalul București, în tandem cu Curtea de Apel București, pune Justiția Română în cea mai clară și mai proastă lumină care, de fapt, o definește: complice și continuator loial al misiunii Tribu- nalelor Poporului. Martor peste veac al acestei complicități criminale rămâne poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”. Care este, iată, încă o dată, osândită. Iar justiția română își apără cu îndârjire statutul de asasin al istoriei și demnității naționale.

P.S. Radu Gyr a fost poet, dramaturg, eseist și gazetar român, conferenţiar la Facultatea de Litere și Filosofie din București. A fost membru de seamă al Mişcării Legionare, comandant legionar și șef al regiunii Oltenia. În timpul scurtei coguvernări legionare, în cadrul regimului antonescian (septembrie 1940 – ianuarie 1941), Radu Gyr a fost director general al teatrelor.

În această calitate a avut iniţiativa înfiinţării Teatrului Evreiesc Baraşeum din Bucureşti, singurul teatru evreiesc din Europa, care a funcționat în tot restul anilor celui de-al Doilea Război Mondial.

Radu Gyr a fost întemnițat de patru ori: prima dată în timpul dictaturii regale a lui Carol al II- lea, când a fost închis în lagărul de la Miercurea Ciuc, alături de Mircea Eliade, Nae Ionescu, Mihail Polihroniade şi alţi intelectuali de extremă dreaptă din perioada interbelică. A doua oară în timpul regimului Ion Antonescu, după care a fost trimis, spre „reabilitare", pe front, în linia întâi, în așa-zisele „batalioane de la Sărata". S-a întors din război rănit, dar în viață. A treia oară a fost arestat în 1945, când regimul comunist l-a încadrat în „Lotul II al ziariştilor" (Pamfil Şeicaru, Stelian Popescu, Nichifor Crainic, Ilie Rădulescu), iar justiția l-a condamnat la 12 ani de detenţie politică. A revenit acasă în 1956 dar, după doi ani, a fost arestat din nou (pentru a patra oară) şi condamnat la moarte pentru poezia- manifest „Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!".

Miron Manega

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!
Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!
Pentru sângele neamului tău curs prin şanţuri,
pentru cântecul tău ţintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanţuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!
Nu pentru mania scrâşnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tapsane
o claie de zări şi-o căciula de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!
Aşa, ca să bei libertatea din ciuturi
şi-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
şi zărzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!
Şi ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,
pe toate ce slobode-ţi ies inainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanţuri, pe funii!

Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!

Şi sus, spre lumina din urmă-a furtunii,

ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!